

Kl. 17:44

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Lad mig slå regeringens holdning fast: De personer, der har behov for den særlige hjælp, skal have den, og de personer, der ikke har behov for den særlige hjælp, skal ikke have den. Det er netop også derfor, at kommunerne i alle sager, hvor der søges om en særlig hjælp, skal foretage en konkret og individuel vurdering.

For det første skal kommunen vurdere, om borgeren har behov for hjælp, og for det andet skal kommunen vurdere, om borgeren selv kan betale. Kravet om individuelle vurderinger af ansøgenes økonomiske forhold er netop med til at sikre den nødvendige målretning af særlig økonomisk hjælp til de personer, der har størst behov. Det er jo netop sådan, at hjælp efter reglerne om enkeltydelser og personlige tillæg er en særlig økonomisk hjælp, der er rettet mod de personer, der har et individuelt og konkret behov for hjælp. Og det klare mål med hjælpen mener jeg at vi må holde fast i.

I sager om særlig økonomisk hjælp kræver reel ligebehandling faktisk, at mennesker behandles forskelligt, fordi de har forskellige nødvendige faste udgifter og behov. Det vil et generelt rådighedsbeløb, der er opgjort efter en fast skabelon, aldrig kunne afspejle. Et fast rådighedsbeløb vil med andre ord i stedet kunne føre til en regelfastsat forskelsbehandling.

For at sikre, at hjælpen ydes til de personer, der har et særligt behov, er der fortsat krav i lovgivningen om, at kommunerne skal foretage en konkret og individuel vurdering af borgernes samlede økonomiske forhold. Det er ikke kun rådighedsbeløbet, der har betydning, når kommunerne skal bevilge særlig hjælp. Der er mange forhold, der skal tages i betragtning, og de konkrete forhold skal tillægges forskellig vægt ved vurderingen i hver enkelt sag.

Kommunen skal først og fremmest tage stilling til, om den udgift, der søges hjælp til, er rimelig og nødvendig. Derefter skal det ud fra størrelsen af ansøgerens indtægt og formue vurderes, om ansøgeren selv har mulighed for at afholde udgiften. Kommunen skal vurdere, om ansøgeren ved en rimelig tilrettelæggelse af sin egen økonomi selv burde kunne afholde udgiften, eventuelt over en kortere eller længere periode. Kommunen kan i visse tilfælde yde hjælpen med krav om tilbagebetaling.

Det er velkendt, at mange kommuner anvender vejledende retningslinjer, herunder vejledende rådighedsbeløb, men det afgørende er, at

disse vejledende rådighedsbeløb ikke anvendes mekanisk. Kommunen skal foretage en individuel vurdering i hver enkelt sag, både af de økonomiske forhold og af, hvorvidt udgiften er rimelig og nødvendig. Her dokumenterer den undersøgelse fra Rambøll, som omtales i beslutningsforslaget, at kommunerne faktisk foretager den individuelle vurdering i overensstemmelse med de gældende regler.

Hvis rådighedsbeløbet skulle være gældende generelt, ville det komme til at omfatte personer med helt forskellige forsørgelsesgrundlag, f.eks. starthjælp, kontanthjælp og pension. Disse forskellige forsørgelsesydelser afspejler netop helt forskellige formål og behov, f.eks. er starthjælp og kontanthjælp midlertidige ydelser, hvor målet er, at modtageren hurtigst muligt skal komme i arbejde, mens pensionen er en varig ydelse. Det vil være uhensigtsmæssigt med et rådighedsbeløb, der ikke engang afspejler, om modtageren er i en varig økonomisk situation eller selv vil have mulighed for at komme i beskæftigelse og dermed betale inden for kort tid.

Det vil desuden være nødvendigt at tage stilling til, hvilke typer udgifter der skal afdækkes ved beregning af et standardiseret rådighedsbeløb. Her er problemet, at det er forskelligt fra person til person, hvilke udgifter der må betragtes som helt nødvendige og derfor bør indgå ved beregningen af rådighedsbeløbet.

Endelig skal der tages stilling til, hvor stort rådighedsbeløbet skal være. Enhedslisten foreslår selv, at grænsen for rådighedsbeløbet skal svare til de rådighedsbeløb, der er fastsat efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og af konkurslovens regler om gældssanering.

Efter min opfattelse kan disse grænser ikke bruges, når vi taler om hjælp i særlige tilfælde. Formålet med fastsættelse af rådighedsbeløb ved inddrivelse og gældssanering har været at sikre en ensartet praksis samt lettere administration og ikke at definere en grænse for forsørgelse. Der er principielt stor forskel på, hvor meget personer, der er under gældssanering, selv må beholde, og hvor meget det offentlige skal stille til rådighed for borgeren, der kommer ud for forskellige situationer. Reglerne om gældssanering benyttes da som udgangspunkt heller ikke over for kontanthjælpsmodtagere, da der er krav om, at den økonomiske situation skal være afklaret.

Kl. 17:49

Endelig fremgår det af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at formålet reelt er at for-